

1. fejezet

Novemberhez képest egészen kellemes volt az időjárás, a tiszta égbolton a csillagok mellé még a hold is kikerekedett. A következő napokra már szürke, ködös időt jósoltak. Hétköznapi volt, ilyenkor ősszel az autópályán már éjszaka nincs nagy forgalom.

A kis pihenőhely szélén álló bisztró nem volt túl népszerű, mindig kevesebben álltak meg itt egy kávéra, mint egy benzinkútnál. Az ajtón kilépő férfi viszont kifejezetten kedvelte, mindig inkább ide ugrott be, ha erre járt. Most a családjával volt úton, kezében egyensúlyozta a két hosszú kávét és a hamburgereket. Örült a szép őszi időnek, a ködöt, csúszós utakat egyáltalán nem kívánta az utazáshoz. Már két órája autóztak. Meglehetősen unalmas a gyér forgalmú úton haladni a sötétben, ezért is álltak meg egy kis pihenésre és falatozásra.

A parkolóban így éjfél tájban csak az ő autójuk állt, nem lehetett nem észrevenni az útról lekanyarodó, közeledő terepjárót. Úgy tűnt, az is egy kis pihenőre tért le, de rövid, lassú gurulás után gyorsított, és visszahajtott az autópályára. Ebben még nem lett volna semmi különös, talán nem tetszett az utasoknak a kis étterem, vagy mégsem akartak megállni. Viszont ahogy a férfi automatikusan utána nézett, úgy érezte, valami nem stimmel. Hamar

beugrott neki, mi a hiba, nem látta a rendszám-táblát sem elől, amikor szemből közelített, sem távozóban a hátulján. Fejben azonnal kombinálni kezdett – lassított, de nem állt meg és nincs rendszáma, bizonyára összefügg a két dolog.

Autójához érve bekopogott az ajtaján.

– Szívem, fogd meg gyorsan ezeket.

– Mi az, hogy gyorsan? – csodálkozott az ajtót nyitó feleség. – Forró a kezében a kávé?

– Nem – nyomta a kezébe az ételt a férj. – Láttad azt az autót, ami most ment itt el?

– Persze, hogy láttam. Mi van vele?

– Csak lassított, aztán továbbment és nincs rendszám rajta. Ez elég gyanús, nem? Lehet, hogy zavarta a jelenlétünk valamiben őket. Utánamegyünk.

– Ugyan, Peti – intette le a nő –, ne legyél mindig gyanakvó! Egyszerűen csak meggondolták magukat, majd máshol állnak meg.

– De mi van, ha valami tervük volt itt, aztán megláttak minket és ezért mentek tovább?

– És mi van, ha csak te gondolod túl? Mindig rendőrként jár az agyad. Ha nagyon izgat az a kocs, legfeljebb szólj be a központba, küldjenek utánuk egy járőrt, mert rendszám nélkül közlekednek. Mi most sietünk haza, a két gyerek meg itt alszik a hátunk mögött. Nem szeretnék egy hülye autó után száguldozni egy feltételezés miatt.

– Rendben, igazad lehet – ült be az autóba a férj –, akkor beszólok.

Elővette a telefont és bejelentette, mit látott, majd megnyugodva nekilátott a hamburgernek és a kávéjának. Hamar ki is ment a fejéből az eset. Az útra visszakanyarodva siettek tovább hazafelé.

Nagyjából tíz perce haladtak a szinte kihalt úton, a hold úgy világított, hogy akár lámpa nélkül is tudtak volna közlekedni. A Kakukkdomb pihenőhelyhez érve a fák árnyékolta, gyéren világított kitérőről egyszer csak nagy sebességgel kihajtott egy fekete autó. Péternek nem kellett kifejezetten fékeznie, de meglepte az elévágó jármű. A terepjáró kivágódott és robogott is tovább, hamar beleolvadt a messzeségbe.

– Úristen, ez egy örült! – kiáltott ijedten a felesége. – Azt hiszi, csak ő van az úton?

– Azt – bólintott a férj. – Az ilyeneket nem érdekli senki más. Nagy dög autójuk van, úgy gondolják, nekik mindent szabad. Aki útban van, ugorjon félre, vagy lesöprik. Ráadásul, ha jól láttam, ez ugyanaz a kocsi volt, mint amit a parkolóban láttunk.

– Lehet, mert ennek biztos nem volt rendszáma. Most én is észrevettem.

– Remélem, hamar lekapcsolják a fiúk. Talán hazáig már nem találkozunk vele még egyszer!

Reggel öt órakor az autópálya melletti Kakukkdomb pihenőhelynél megállt egy külföldre tartó busz. Sok utas volt rajta, akik lecsődültek és megrohamozták a mosdókat. Néhány férfi utas úgy

érezte, nem tudja kivárni a sorát a mosdónál, inkább az oldalt lévő kis erdős rész felé vették útjukat. Az egyikük egy természetes fa mellé állt dolgát végezni, belebambulva a fák között meghúzódó homályba. Már nem világított a telihold, a hűvös reggel szinte sötétbe burkolózott. Hirtelen megakadt a szeme valami nagyobb, sötét dolgon. Ijedten futott át az agyán, hogy akár egy természetes, éhes vaddisznó is lehet a fák között, ő meg csak úgy óvatlanul idejött. Elővigyázatosan rajta tartotta a szemét a sötét valamin, aztán mivel az nem mozdult, dolga végeztével előhúzta a telefonját és odavilágított, hogy megnézzze, mi az. Egy nagy szürke zsákot látott a bokrok között. Nem tudta biztosan eldönteni, mit talált. Kidobott szemétnek gondolta, miközben azt latolgatta, akár egy ember is elférne a csomagban, különösen, mivel észrevette, hogy a zsák egyik végén nedves, vörös folt éktelenkedik. Csak nem vér? – gyanakodott magában. Nem tudta, mitévő legyen, odahívta a többieket, majd közelebb mentek. Mindenki csak a fejét vakargatta, aztán úgy döntöttek, nem nyúlnak hozzá, inkább értesítik a rendőrséget.

Elég sokáig kellett várni a rendőrökre, a busz jelentős késést szedett össze. A kiérkező járőrök kinyitották a zsákot, belepillantva pedig azonnal riasztották a helyszínelőket. A csomagban egy férfi holttestet találtak. A terjedelmes vörös foltot az áldozat homlokán lévő két lyukból és a tarkóján lévő

sérülésből szivárgó vér okozta. Nagy valószínűséggel fejbe lőtték. Vonszolásnyomok nem voltak a nyirkos avarban, inkább úgy tűnt, kirakták a holttestet egy autóból. Iratokat, mobiltelefont nem találtak sem a zsákban, sem az átkutatott környéken, nem tudták megállapítani az áldozat kilétét.

Reggel az őrre beérve Péter döbbenten értesült róla, hogy holttestet találtak egy zsákban, pont annál az útmenti pihenőhelynél, amerre ők is jártak az éjjel. Hamar összerakta a kirakó darabjait. Rendszám nélküli nagy autó, ami először továbbmegy, majd az elhagyott parkolóból nagy sebességgel kirohan eléjük, ahol aztán egy kidobott hullát találnak – ennyi véletlen nem lehet. Azt végül nem bánta, hogy családjával a kocsijában nem kezdte üldözni a terepjárót. Ki tudja, hogy végződött volna?

2. fejezet

Dóra kissé szorongva ült a fotelban a magas rangú rendőrtiszt irodájában. Az itt folytatott beszélgetés alapján egyre kevésbé érezte biztonságban magát. Az járt a fejében, hogy mi a fenének is kellett neki éppen aznap odamenni.

Az öltönyös férfi igyekezett nyugalmat tükrözni, lezárta addigi mondandóját, majd némi biztató mosollyal a szája sarkában így folytatta:

– Tudja, hölgyem, nekünk nincs olyan fantasztikus tanúvédelmi programunk, mint ahogy azt az amerikai filmekben látni, de azért mindenképp gondoskodunk a védelméről a tárgyalásig. Ez reményeink szerint néhány hetet jelenthet. Úgy döntötünk, addig elutazzatjuk egy távoli országba, ahol nagy valószínűséggel senki sem keresi önt és biztonságban lesz. Ha kívánja, ön döntheti el, hová megy. Ebből az épületből viszont már csak a repülőtérre mehet, ha kiválasztotta a célországot. Most magára hagyom, hogy gondolkodjon.

Dóra eddig is kényelmetlenül érezte magát, de ez a fordulat olyan váratlanul érte, hogy hirtelen meg sem tudott szólalni. A férfi felállt és minden további nélkül egy oldalsó ajtón kiment a szobából.

– Hát, ebbe jól belecsöppentem – gondolta magában a lány –, és most már sodor az ár magával! Akkor mi is legyen? Azt mondta elutazok, de hát

hová? Még ezt is rám sózták, hát mit tudom én, hol lenne jó nekem! – morgolódott, de aztán csak elkezdett találgatni. – Ázsiában még nem jártam, szép helyek vannak és jól el lehet tűnni a tömegben. Bár az is igaz, hogy nem csak jól, hanem végleg is könnyen eltűnhet az ember. Talán akkor nem kéne azt az irányt feszegetni – körbenézett a szobában, hát ha talál valamit, ami ötletet adhat. – Itt egy térkép a falon, nézzük csak, mi is van például a bakancslistán, ami elég messze van? – böngészni kezdte a különböző színnel jelzett országokat, és meg is akadt a szeme az egyikén. – Hmm... hát itt van például Peru! – Gondolatai máris szárnyalni kezdtek. Már középiskolában is álmodoztak a barátnőjével arról, hogy egyszer megnézik a Machu Picchut. Arra már nem emlékezett, miért pont az lett utazási vágyuk tárgya, de elég vakmerőnek tűnt eljutni oda. Tény viszont, az álmukban nem az szerepelt, hogy egyedül fog majd utazni, ráadásul ilyen váratlanul, de hát az élet gyakran fölűlmúlja még az álmokat is és sokkal kacifántosabb dolgokat produkál. Pedig milyen jó lenne most a barátnőjével együtt utazni és a híres romváros tetejéről mosolyogva integető fotókat küldeni haza az interneten. Minden ismerős azonnal tetszését nyilvánítaná a közösségi oldalon, közben fanyalogna magában. Nagy valószínűséggel most majd nem tehet ki képeket a nyilvánosságnak. Mindegy, azért ez biztosan megfelelő cél lesz!

Gondolataiba merülve állt még a térkép előtt,

így ijedten összerezsent, amikor nyílt a háta mögött az ajtó. Visszajött az öltönyös férfi.

– Nos, sikerült eldönteni, hová akar menni?

– Igen. Perut választom – bökte ki gyorsan, mint akit valami csínytevésen értek.

– Miért éppen Peru? – nézett rá felhúzott szemöldökkel a férfi.

Meglepte a válasz, inkább Ausztráliára, vagy az Egyesült Államokra számított. Ott a védelem megszervezése is egyszerűbb lenne számára.

– Miért Peru? – kérdezett vissza Dóra. – Mert izgalmas történelme van. Csodálatra méltó ősi kultúrával rendelkezik, ráadásul a spanyol hódítás utáni építészete sem elhanyagolható. Gyönyörű és változatos természeti helyei vannak a sivatagtól kezdve a magas hegyeken át egészen a dzsungelig – sorolta hirtelen, mint aki ezt a tételt húzta az érettségén, majd, hogy elég meggyőző legyen, hozzátette: – és természetesen elég messze is van innen.

A válasz kielégítőnek tűnt. A lány félszegen ácsorgott a térkép előtt, a tisztt pedig egy ideig homlokát ráncolva fel-alá sétált a szobában, majd megszólalt.

– Nos, legyen Peru. Most visszakísérik a szobájába, a családját majd értesítjük, hogy ne aggódjanak magáért. Mint mondtam, már nem mehet haza, kap úti holmit, a kolléganők majd a segítségére lesznek.

Azután szó nélkül sarkon fordult és kiment.

Másnap reggelig nagyon lassan telt az idő Dóra számára, aludni csak alig egy keveset tudott. Folyamatosan kergették egymást agyában a gondolatok, néha szinte már örült is az utazásnak, majd lelohadt a lelkesedése és teljesen kétségbeesett, hogy vajon mi lesz vele ott egyedül, meg úgy egyáltalán.

A reggelivel együtt két fiatal rendőrlány is megjelent a szobájában és a történések innentől fogva felgyorsultak. Cipő- és ruhaméretet kérdeztek, aztán közösen végigböngésztek egy online katalógust. Később fodrász is érkezett, és Dóra szép hosszú szőke haját csinos barna, vállig érő frizurára változtatta. Alig ismert magára, mikor a tükörbe nézett, és tulajdonképpen rajta kívül mindenki örült ennek.

Délután egy egész csapat érkezett. Kapott egy remek mobiltelefont, sajnos kellemetlen használati utasítás tartozott hozzá, amit egy egyenruhát viselő, kissé ellenszenves férfi adott elő:

– Kap egy új telefont, mert elég feltűnő lenne, ha manapság egy fiatal lánynál nem lenne. A sajátját természetesen nem viheti el. Ezzel majd kedvére fotózhat, elég jó minőségű képeket készít. Természetesen nem telefonálhat senkinek a rokonai és ismerősei közül. Igaz, nem is tud, mert nem alkalmas rá a készülék, a megadottakon kívül minden le van tiltva. Van benne kb. húsz telefonszám meg

egy-két kamu internetes oldal. Néha hívja fel egymásik telefonszámot és tegyen úgy, mintha beszélne valakivel. Ne feledje, soha ne internetezzen a szállodában lévő gépekről vagy kávézóból. A telefonon írhat üzenetet, de tudnia kell, hogy hozzánk fog minden befutni és mi válaszolunk. Ez egy esetleges vészhelyzetben akár jól is jöhet. Figyelje az üzeneteit is! Kap majd egy SMS-t, amiben tájékoztatjuk, ha tennie kell valamit.

Dóra szinte még föl sem fogta a kapott információt, amikor egy jóval kellemesebb hangú nő lépett mellé és felvilágosította, mi is fog történni vele.

– Perut választotta. Egy csoportos körutazáson fog részt venni, kevés útitárssal. A biztonság kedvéért kap egy szobatársat is, aki teljesen civil és nem tud semmit erről az akcióról, csak éppen szintén egyedül utazik. Nem volna okos dolog beavatni, kérem, ne nagyon beszéljen magáról neki, és ha lehet, másnak se. Nincs más teendője, mint utazgatni a csoporttal és betartania az elhangzott biztonsági szabályokat.

Aztán még visszafordult a lány felé, mielőtt kilépett volna az ajtón.

– Még valami: kötelező oltás nincs, de egy Hepatitis kombinációt azért beadunk magának. Általános szabály, hogy amit nem főztek meg, nem sütöttek meg vagy nem lehet meghámozni, azt ne fogyassza el! Vízet csak palackból igyon, és jól nézze meg, hol kér jeget az italába! Sok kézmosás és talál

a táskájában kézfertőtlenítőt is. Vigyázzon magára!

Dóra vállába beadtak egy injekciót, aztán ismét magára hagyták reggelig.

Az események gyorsan peregtek. Megpakolt bőröndöt és hátizsákot hoztak, kapott egy kis időt, hogy átöltözzön. Gondolkodásra nem sok ideje maradt, épp csak belepillantott a tükörbe, hogy új kül-sőjét megszemlélje, máris elindultak vele az épület alatti parkolóban várakozó taxihoz.

Suhantak át a városon. Dóra gyomrában egyre erősödő szorítás vette kezdetét, még egy gombóc is betelepedett a torkába. Hétköznapi reggel volt, átlagosnak is lehetne nevezni, ha nem épp egy rendkívüli esemény előszobájában lenne. Vajon sorsszerű volt, hogy belecsöppenjen ebbe a helyzetbe? Annyi minden mást csinálhatott volna abban a néhány végzetes percben, de ő éppen akkor és éppen ott volt. Nézte az ismerős épületeket, a munkába igyekvő türelmetlen autósokat, a zebrán átsiető gyalogosokat. Hirtelen szeretett volna ő is olyan hétköznapi lenni, mint azok ott kint. Pont, mint amilyen pár nappal ezelőtt volt. Semmi érdekes, semmi feltűnő, csak úgy szürkén elveszni a tömegben. Pedig hány-szor gondolta, milyen jó lenne kitűnni a tehetségével, tudásával vagy valamilyen különlegességével, de most nem bánná, ha lényegesen kevesebbet tudna. Szorongott attól, vajon mikor látja újra ezt az ismerős nyüzsgést. Hibák, hanyagságok, amik gyakran bosszantották vagy egyenesen taszították